

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα θ-ράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐξ' Ἰουνίου τοῦ μηνός,
πελλῆς μαυρίλας γεγονός.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτους.**

Α'.

Κι' ἔφεξε Κυριακὴ,
κι' ἦταν ἐκλογῶν ἡμέρα
ἀπασῶν σπουδαιοτέρᾳ.

Κι' ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
ψηφοφόρων πλήθη νέα,
κι' ἄλλα στίφη κεχηναῖα.

Βράκα, Γούνα, Γούνα, Βράκα,
καὶ μεγάλο πατατράκα,
καὶ μεγάλη φασαρία.

Θέαμα τρομακτικὸ,
ἴσ' τὸ ποδᾶρι πεζικὸ
καὶ πολλὴ καβδαλαρία.

Καὶ' στοὺς τοίχους κολλημένα
κάτι μοῦτρα γραλισμένα,
κάτι μοῦτρα νόστιμα.

Καὶ προγράμματα μεγάλα
δίχως, Περικλῆ κεφάλᾳ,
νὰ πληρώνουν πρόστιμα.

Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ λέη
ἐκλογῶν μεγάλᾳ κλέη
τῶν Ρωμηῶν ἢ νέα πλάσις.

Ἔτος χίλια κι' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοιῶνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω.

Χίλια τρακόσα τριάντα κι' ἔξη,
πάλι τῆς Βράκας, παιδιὰ, θὰ φέξη.

Κάθε τόσο καὶ γροθιαῖς,
κάθε τόσο καὶ σπαθιαῖς,
κάθε τόσο κι' ἐπελάσεις.

Ἴππων ποδοβολητὸ
καὶ βοῆς ἀλαλητό,
τρόμοι κι' αἰφνηδιασμοί.

Κι' ἐλειτούργουν ὅπως πρῶτα
δίχως μιὰ νὰ λείψῃ γιῶτα
οἱ μεγάλοι μας θεσμοί.

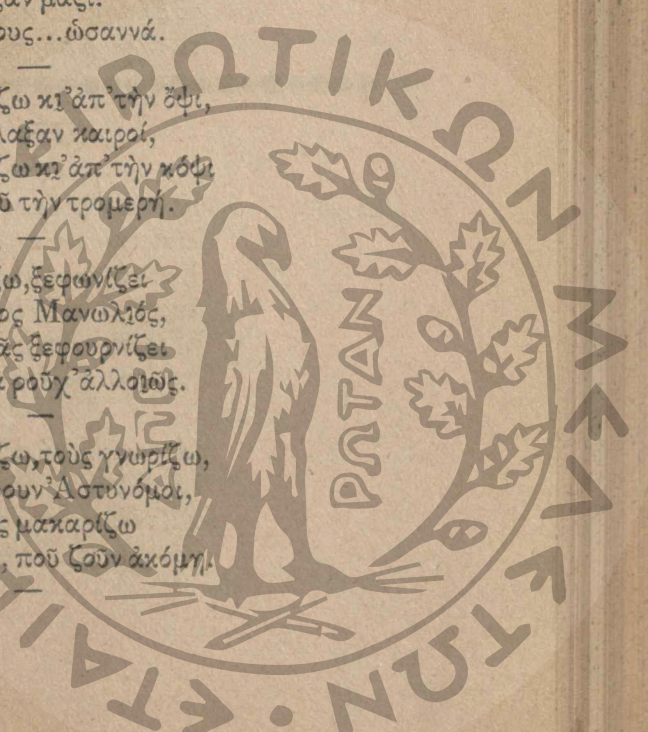
Καιρὸ τόσο ξεχασμένοι
ἔγῃσαν οἱ συχωρεμένοι
μὲς' στῆς ἐκλογαῖς ξανά.

Καβδαλάρηδες, πεζοί,
ὅλοι' φώναζαν μαζί:
νάτους νάτους... ὦσαννά.

Τοὺς γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψι,
ποῦ τὴν ἔλλαξαν καιροί,
τοὺς γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή.

Σᾶς γνωρίζω, ξεφώνιζαι
ἓνας κι' ἄλλος Μανωλίδε,
καὶ καλὰ μᾶς ξεφουρνίζει
καὶ φορεῖ τὰ ρούχ' ἀλλοδαῖς.

Τοὺς γνωρίζω, τοὺς γνωρίζω,
τοὺς γεαίρου' Ἀστυνόμοι,
καὶ τὸ Γένος μακαρίζω
γιὰ θεσμούς, ποῦ ζοῦν ἀκόμη.

Τοὺς γνωρίζω κι' ἀπ' τὸ στόμα,
ποὺ νυχθημερὸν δὲν κλείνει
γιὰ τοῦ τόπου τὸ καλὸ.

Τοὺς γνωρίζομεν ἀκόμα
κι' ἀπὸ κοντακιά, ποὺ λύνει
καθενὸς τὸν ἀφαλὸ.

Σήμερα καθεὶς χαιρέτω,
ἀδελφέ μου Περικλέτο,
μούχλας παλαιᾶς δομῆς.

Μεσ' στήν σωτηρίαν πάλιν
ἀνεστήθησαν καὶ πάλιν
μακαρίτικοι θεσμοί.

Ἰτε, τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
καὶ μὴν εἰσθε κευνενέδες,
ἀλλ' ἐγείρεσθ' εὐτυχεῖς.

Πᾶνε τόσαις ἀναρχίαις,
κι' ἤλθην πάλιν εὐτυχίαις
τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς.

Κι' ἐγὼ θρέμμα τῶν Ἑλλήνων
μακαρίζω με κυρίους
τοὺς θεσμοὺς τοὺς μακαρίους.

Κι' ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐκείνων
ξυφολόγγαις με τρυποῦν
καὶ κοντάκια με κτυποῦν.

Ἵστων θεσμῶν τὴν ἐξουσία
ξαναγίνονται θυσιά,
γι' αὐτοὺς χάνω τὸ μεγάλο μου.

Καὶ σ' αὐτοὺς προσφέρω πάλι
τὸ ξυλένιο τὸ κεφάλι,
τὰ πλευρά, τὸν ἀφαλὸ μου.

Β.

Π. — Κι' ἦταν Κυριακὴ
λίαν σημαντικὴ.
Καὶ κόρακες με πείνα
ἐκρωζαν στήν Καλλιόπολι,
κι' ἔτρεχαν στήν Ἀθήνα
διάφοροι περίπολοι.

Ἄγκυρα, Γούνα, Βράκα,
ἐφώναζαν καὶ ξένοι,
καὶ τρόμον ἐπροξένει
φρουροῦσα σακαράκα.

Καὶ τῶν θεσμῶν τὸ πνεῦμα τηροῦντες στρατιῶται
χάριν τῆς Πολιτείας
εἰς δρόμους καὶ πλατείας
περιεπόλουν τότε.

ὦ! τῆς λαμπρᾶς ἡμέρας!...
τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρας
κι' ἐγὼ κλεινὸς πολίτης.

Πήγαίνα στή δουλειά μου
μ' ὅλη τὴ φαμελιά μου
ξένοιστος φαμελίτης.

Μέσα σ' τὸν τόσον σάλον
ἔγραφα κι' ἔνα κι' ἄλλον
σὴν τρύπια μου πατοῦνα.

Κι' ἐπήγαίνα, βρὲ βλάκα,
χωρὶς νὰ λέω Βράκα,
χωρὶς νὰ λέω Γούνα.

Ὅταν φρουροὶ γενναῖοι με μῆνιν καὶ θυμὸν
ἐλαύνουν καθ' ἡμῶν,
καὶ γυμνωμένην σπάθην κυττάζω Δαμοκλέους,
καὶ τοὺς θεσμοὺς δοξάζω τῆς γῆς αὐτῆς τοῦ κλέους,
ἔφαγα κοντακίδια πίσω κι' ἐμπρὸς ἄθρᾶ
σὰν κῆρυξ εὐνομίας τοσοῦτον ζηλευτῆς,
μὲ λόγχην δ' ἐκεντήθη καὶ μία μου πλευρά
κι' εὐθέως μόνον ὕδωρ ἐξήλθεν ἐξ αὐτῆς.

Γ.

Φ. — Τί χαρὰ μᾶς περιμένει...
Ἵστων παθῶν τὸν καταρράκτη
μόνη μας παρηγοριά.

Ἔμενε γιὰ μᾶς κρυμμένη
σὰν τὴν σπῖθα μεσ' στή στάκτη
τῶν θεσμῶν ἡ Λευθεριά.

Κι' ἔλεγα κι' ἐγὼ: τί κρίμα,
ποὺ τῆς Νίκης ὁ Στρατὸς
ἔγινε καὶ τώρα θῦμα
γιὰ τὰ κόμματα κι' αὐτός.

Νέοι τῶν Ἑλλήνων παῖδες
στήνουν τρόπαια τρανά,
καὶ κολλοῦνε τενεκέδες
Ἵστων σκυλιῶν τὰ πισινά.

Μεσ' στήν τόση συμφορά μας
ξαναβρήκαμε κυρίους,

Ἡ Βράκα, ποὺ παθε πολλὰ,
σὴν Γούνα τενεκέ κολλᾷ.

ποὺ γεμίζουν τὰν τερά μας
ἀπὸ λόγους σωτηρίους.

Πλήρεις πάθους παραφόρου
πῆραν πολλοὶ φωτιά,
κι' ὅπως φύλλα φθινοπώρου
ἐσκορπίζοντο χαρτιά.

Τί σωτήρων νέων σμῆνος!...
τί Κυριακὴ μεγάλη!...
κι' ὁ Βδελλόπουλος ἐκεῖνος
περὶ τῶν θεσμῶν ἐλάλει.

Κι' ἐπεφταν κατραπακιάς,
καὶ πολλοὶ τῶν ἄλλοφύλων
ἐγευθῆκαν κοντακιάς
καὶ τῆς γνώσεως τὸ ξύλον.

Μεσ' στοὺς χρόνους τοὺς κακοὺς
πάλι τενεκέδων ἦχοι,
καὶ γελοῦν ἐπιτυχόντες.

Παρηγόρει μερικοὺς,
ποὺ δὲν εἶχαν διόλου τύχη
κι' ἐμείναν ἐπιλαχόντες.

Ἐκλείσε λαοὺ μαυρίλα
τόσα στόματα στωμύλα.
Μὰ κι' ὁ τῆς Ἀμφίσσης Γάτος
πῆγε τώρα κατὰ κράτος.

Ἐμαυρίσθηκαν καὶ Γάτοι,
μὰ καὶ ποντικοὶ βαρβάτοι,
ποὺ χαλοῦνε τὸ κρεβάτι.

Π. — Κι' ὅταν τὰ ποτελέσματα κατέφθασαν τὰ πρῶτα
Ἵσὺ Καμπάρ τῆς Χαραυγῆς ἐσθύσανε τὰ φῶτα.
Κι' ὅπῳταν καὶ τὰ δευτέρα, κι' ὅπῳταν καὶ τὰ τρίτα
ἀνήγγειλαν σὲ μερικοὺς πῶς πᾶτησαν σὴν πῆτα,
τότε μεσ' στῆς ἐλπίδες τῶν ἐκύτταξαν τῆς φρούδαις
τὰ σύμβολα τῶν ἀετῶν νὰ γίνουν καλλικούδαις.

Κι' ἄκουσα τότε κοπετὸ
καὶ κόσμος ἐτραγοῦδα:
κνττάξετε τὸν ἀετὸ,
ποὺ γινε καλλικούδα.

Κι' ἐξημέρωσε Δευτέρα,
μαύρη γιὰ πολλοὺς ἡμέρα,
κι' ἐκλαίαν σπαρακτικά.

Καὶ καμπόσα νυκτοπούλια
μὲ τῆς χαραυγῆς τὴν πούλια
ἐκρωζαν τρομακτικά.

Ὅμως μεσ' σὴν ἀγωνίαν,
παῦξε κάθε πατριώτης,
ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν
ἀνήγγελλε νίκη πρώτης,

καὶ τὸ κράτος τῶν θεσμῶν ἐλειτούργησ' ἐλευθέρως
ὅπως σὲ κανένα μέρος.

Σκυθρωπὸς μὴ κανέναν σὰς μείνη,
νίκης τώρα μεγάλη χαρά,
κι' ἐκατάλαβαν τώρα κι' ἐκεῖνοι
τίσημαίνουν θεσμοὶ μιὰ φορά.

Καὶ μᾶς λέει καθεὶς φαμπαρόνος
πῶς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συγχρόνως
καὶ Νεότουρκοι βγήκαν γνωστοί,
τοῦ γνωστοῦ Κομητάτου πιστοί.

Καὶ σὲ τοὺτους ὀφείλομεν χρέη,
καὶ σὲ τοὺτους ἄς γίνουν χατήρια,
μὰ θάλθοῦν μὲ τοὺς Τούρκους κι' Ἑβραῖοι,
γαλικά, μαστραπάδες, ποτήρια.

Τί χαρά μας!... θάλθοῦν' στή Βουλὴ
κι' ὑποκείμενα ξένων σπουδαῖα,
καὶ μαζὶ μας κι' αὐτά, Φασουλὴ,
τὴν Μεγάλη θὰ ψάλουν Ἰδέα.

Ἐπὶ Βουλὴ μας, ξυλένιε παλάβρα,
Τουρκαλάδων θ' ἀκούς λακρεντί,
μὰ θὰ γίνη κι' Ἑβραϊκὴ χάβρα
καὶ μεγάλο τσιφούτ-πατιρντί.

Ε.

Φ.—Κι' ἐμεῖς λοιπὸν ὑφώνοντες ὑπὲρ θεσμῶν φωνὴν
δεχθῶμεν τὸν Χαφούζ Μεχμέτ καὶ τὸν Χεσαμενίν.

Τοῦτος κι' ἐκεῖνος ἀδελφός,
κι' ἄς φωτισθοῦν κι' αὐτοὶ μὲ φῶς
μιᾶς κρυμμένης σπίθας.

Ἐσ' ὅλους τονίσωμεν ᾠδὴν,
ἐδγήκε κι' ὁ Κεμαλεδὶν
καὶ κάποιος Κολοκύθας

Κι' ἂν τοῦτα κολοκύθια
δὲν εἶναι, παλαβέ,
κι' ἂν δοῦμε τῶρ ἀλήθεια
καὶ τοὺτους ὡς πατέρας,
τότε μολὼν λαβὲ
νέων τροπαίων γέρας.

Δεχθῶμεν καὶ μονάχοι μας, μὰ καὶ μετὰ πολλῶν
τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαάκ, τὸν Χάμ, τὸν Ζαβουλών,
κι' ἄλλους Ἰσραηλίτας
καὶ φίλους συμπολίτας.

Καὶ τοῦτοι νὰ καθίσουν
ἵστας ἔδρας μ' ἄσπασμούς,
κι' ὅλοι νὰ συνειθίσουν
τοῦ κράτους τοὺς θεσμούς.

Πολλῆς μαυρίλας συμφορά
κάτι πουλάκια κλαῖνε,
κάτι πουλάκια θλιβερά
μοιρολογοῦν καὶ λένε:

Ἐμεῖς κι' ἂν μαυριστήκαμε σὲ τούτη τὴν ἀντάρα
δὲν δίνουμε πεντάρα.

Ἐμεῖς ἀποφασίσαμε κανένα μὴν ἄκόμα
νὰ μείνωμε ἵστα πράγματα, κι' ὥς τότε ποιὸς τὸ ξέρει
ἂν δὲν θὰ καρδαμώσωμε τὸ δόλο μας τὸ κόμμα
μ' ἀνεξαρτήτους μερικοὺς καὶ φίλους τοῦ Λευτέρη.

Ἐμεῖς κι' ἂν μᾶς ἐμαύρισαν, μωρὲ παιδιὰ, τὸ μάτι,
δὲν χάνομε τὸν μπεύσουλα, μὰ σὲ καλὰ τρυφοῦμε,
ἐμεῖς ἀποφασίσαμε ἵστης Βράκας τὸ γεινάτι
νὰ λέμε δίχως χωρατὰ πῶς πλειονοψηφοῦμε.
Κι' ὅταν μοιραῖως τοῦ Βρακᾶ μᾶς ρίξῃ συντροφία
νὰ πέσω με τοῦλάχιστον μὲ πλειονοψηφία.

Μέσα σ' τὴν τόση λαύρα,
ἵστης κάλπης τὴν μαυρίλα,
ποῦ τῆς καρδιάς τὰ φύλλα
λέν πῶς τὰ κάνει μαῦρα,
τέτοια γλυκολαλεῖ
περίχαρο πουλί:

Κάτω ἵστα περιβόλια βαροῦνε τὰ βιολιά,
χορεύει τὸ Ραλλάκι μ' ὀλόχρυσα μαλλιά.

Κι' ὁ Βρακᾶς, ποῦ μὲ γαλήνη
ἔμενε σ' τὴ Μιτυλήνη
καὶ σ' τὸ κτήμ' Ἀλεπουδέλη.

Κι' ἦτανε κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
ἐφιάλτης καὶ φοβέρα
μερικῶν ἐκ τῶν ἐν τέλει.

Ἐπὶ πρῶτα ἡ γυρνᾶ,
ποῦ χει σύννεφ' ἀπὸ σκόνη,
καὶ τὴν Ἀγκυρά ξανά,
εἰς τοὺς ὠμούς του σηκώνει.

Καὶ τοῦ φωνάζουν ἔλα,
καὶ τοῦ φωνάζουν γέλα
ξανά σὰν τὴν Τζοκόντα.

Παῦσε πελάγη πλέων,
χαῖρε, κι' ἐπήρες πλέον
τῶν ἐκατὸν ὀγδόντα.

